

Sygn. akt V KK 447/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **P. T.**,

skazanego z art. 222 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 9 marca 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. II K (...),
P. T. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 22 czerwca 2020 r. w L. naruszył nietykalność cielesną ratowników medycznych K. N. oraz M. J. w ten sposób, że wielokrotnie zadawał im kopnięcia nogą w klatkę piersiową i uderzał w twarz, powodując stłuczenie klatki piersiowej i

pleców K. N. oraz dwukrotnie uderzył w okolicę skroniową prawą głowy, powodując powierzchniowy uraz i stłuczenie głowy oraz zadrapanie lewego przedramienia M. J., co miało miejsce podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, tj. czynu z art. 222 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 5 miesięcy ograniczenia wolności z zobowiązaniem do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

2. w dniu 22 czerwca 2020 r., w L., kierował w ruchu lądowym samochodem marki C. [...] o numerach rejestracyjnych (...), znajdując się w pod wpływem środków odurzających, stwierdzonych w badaniu krwi w postaci metamfetaminy, o stężeniu 178 ng/ml, amfetaminy 29,4 ng/ml, tramadolu 5098ng/ml, odpowiadających porównywalnej zawartości alkoholu we krwi w stężeniu powyżej 0,5 promila, tj. czynu z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzona została kara 8 miesięcy ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. powyższe kary zostały połączone i wymierzona została kara łączna 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której dokonano stosownych zaliczeń; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych M. J. i K. N. nawiązki w kwotach po 300 zł; na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na poczet którego dokonano zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy; na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu P. w kwocie 5000 zł; orzeczono w przedmiocie kosztów procesu.

Powyższy wyrok, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się w dniu 28 grudnia 2020 r. (k. 93).

Od tego wyroku kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na niekorzyść skazanego złożył Prokurator Generalny, zrzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie wobec P. T. wyroku skazującego bez przeprowadzenia

rozprawy, zawierającego uzgodnioną uprzednio z oskarżonym propozycję orzeczenia między innymi kary łącznej 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczonej w miejsce kar jednostkowych ograniczenia wolności w wymiarze 5 oraz 8 miesięcy, polegających każdorazowo na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym i jednocześnie wydaniu na posiedzeniu wyroku skazującego P. T. na karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym, co stanowiło oczywiste naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy stronami, wnosząc o uchylenie przedmiotowego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna, wobec czego została uwzględniona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Słusznie bowiem podniósł Prokurator Generalny, że wyrok w zaskarżonej części zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych powyżej przepisów prawa karnego procesowego.

Sąd rozpoznający wniosek z art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków zobligowany jest na podstawie art. 343 k.p.k. do dokonania kontroli zasadności i legalności wniosku zarówno merytorycznie, jak i pod kątem przepisów prawa materialnego oraz procesowego. Dopiero po dokonaniu takiej kontroli możliwe jest uwzględnienie wniosku i wydanie wyroku (art. 343 § 6 k.p.k.), bądź zwrot sprawy prokuratorowi i ewentualne rozpoznanie jej na zasadach ogólnych, o czym mowa w treści art. 343 § 7 k.p.k. (zob. wyrok SN z 15 marca 2018 r., II KK 63/18, LEX nr 2486141). Warto podkreślić, że zaniechanie przez sąd wykonania obowiązku wynikającego z art. 343 § 7 w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. stanowi rażącą obrazę prawa procesowego (zob. wyrok SN z 29 maja 2018 r., II KK 99/18, LEX nr 2509598). Słusznie podkreślił skarżący, że zawarte pomiędzy prokuratorem a oskarżonym porozumienie jest wiążące w tym znaczeniu, że sąd nie może wydać orzeczenia dokonując samodzielnych modyfikacji zawartego konsensusu. Władny jest oczywiście do

dokonywania zmian i wymierzenia innej aniżeli uzgodniona reakcji karnej, jednakże jest to niedopuszczalne bez akceptacji stron zawartego uprzednio porozumienia. Niespełnienie tego warunku, w przypadku zastrzeżeń powziętych w ramach kontroli wniosku, obliguje do procedowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie przedmiotem poczynionych uzgodnień była kara łączna 10 miesięcy ograniczenia wolności, zaś w wyroku skazującym bez przeprowadzenia rozprawy Sąd Rejonowy w L. karę tę orzekł w rozmiarze 8 miesięcy, nie poprzedzając tej modyfikacji zastosowaniem trybu określonego w art. 343 § 2 k.p.k. Niewątpliwie naruszył tym samym wskazane w zarzucie kasacji przepisy postępowania, co miało charakter rażący w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., bowiem rzutowało w sposób istotny na treść wydanego wyroku w zakresie rozmiaru kary łącznej ograniczenia wolności. Została ona wymierzona poniżej granicy objętej konsensusem.

Z powyższych względów kasacja okazała się zasadna, a jej rozpoznanie skutkować musiało uchYLENIEM orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej (pkt II) i przekazaniem sprawy w tej materii do ponownego rozpoznania, w toku którego uwzględnione zostaną wyrażone powyżej zapatrywania prawne.